

Uit de pastorie – week 22 2021

Wat achter ons ligt

Zondag had ik een echt vakantiegevoel. Niet alleen omdat het prachtig weer was, maar ook omdat ik geen diensten leidde. De beurten die ik op 2 januari 2020 voor deze zondag had afgesproken, kreeg ik allebei terug: in de ene gemeente was een eigen predikant gekomen, en in de andere gemeente ging een dienst vanwege corona niet door. Opnieuw een bewijs dat we onze agenda tot in detail kunnen invullen, maar dat als het erop aankomt, wij zelf niets van onze plannen waarmaken. Net als vele anderen maakte ik de morgendienst thuis vanaf de bank mee. Wil je geen toeschouwer worden, dan kun je maar het beste in alles meedoen, alsof je in de kerk zelf zit: meezingen, meelesen, het Onze Vader meebidden, geen koffie onder de preek drinken etc. Én bidden dat je niet aan deze manier van kerkdiensten houden went, maar dat de Heilige Geest je hart blijft trekken naar het huis 'waar 't vrome volk vergaderd is'. Zondagavond maakte ik de dienst vanaf het orgelbalkon mee (nee, ik zat niet op de orgelbank, anders had u wel verschrikt omhoog gekeken). Van bovenaf viel het extra op hoe roerloos stil de gemeente zit – dat valt me heel vaak op. Roerloos is echter niet hetzelfde als ongeroerd. Dat is ook niet de bedoeling. In de kerk ontmoet de Heere Zijn gemeente, en dat kan ons niet onberoerd laten. Dan gebeurt er van alles, dan piept en kraakt het, dan vonkt en sprankelt het, dan worden we geraakt (Hand.2:37). Want het Woord raakt ons altijd, er is altijd een raakpunt, niet in de emotionele zin maar wel in de zin dat het over óns gaat. Op één zondag hoor je dan eigenlijk ook weer zoveel dat je er wel een hele week mee doende blijft. Zo blijft de Heilige Geest met ons in de weer.

Daar kan ik meteen een aanbeveling aan vastknopen. Vorige week kocht ik een HSV Notitiebijbel. Dat is een bijbel in de HSV met ruimte naast de tekst om aantekeningen te maken onder het lezen en bestuderen van de Bijbel. In mijn studententijd had ik voor een gulden een oude Bijbel gekocht waarin ik (in tegenstelling tot al mijn andere Bijbels) kon strepen (ónderstrepen, niet doorstrepen!) en schrijven. Die Bijbel zal wel ergens op zolder terechtgekomen zijn. Maar hoe vaak heb je onder het Bijbellezen niet een gedachte die je zou willen vasthouden? Of zie je een verband tussen woorden in een tekstgedeelte, waartussen je even een lijntje wilt trekken? Of een citaat uit een verklaring wilt schrijven? Dat bracht me op de gedachte dat de Bijbel niet alleen een leesboek is, maar ook een werkboek. Net als op school, waar je bij verschillende vakken zowel een lees- als een werkboek hebt. De Bijbel is beide. Wie het alleen als leesboek gebruikt, komt niet tot de verandering en de verwerking die de Heere ermee beoogde. Wie het alleen als werkboek gebruikt, is sneller met zijn eigen gedachten bezig dan met die van de Heilige Geest. Maar als het samengaat: dan vindt er een heilige en heilzame verwerking van het Woord plaats. Dan worden we gebouwd in het Woord en dus in het leven met de Heere, dan worden we verdiept en vernieuwd in de kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Kijk eens naar uw/jouw Bijbel: is het een leesboek en/of een werkboek?

Wat voor ons ligt

Komende zondagmorgen hopen we ons voor te bereiden op de bediening van het Heilig Avondmaal op DV 13 juni. Er zullen op 13 juni trouwens drie diensten gehouden worden, waarvan de middag- en avonddienst identiek zullen zijn. Omdat we kort na Pinksteren leven, denk ik te preken uit Handelingen 13. Paulus preekt in Antiochië (in Klein-Azië, niet te verwarren met Antiochië in Syrië). Met zijn prediking van kruis en opstanding richt hij zich, zoals altijd, eerst tot de Joden. Maar het loopt er in deze stad op uit dat de heidenen veel gretiger zijn naar dit evangelie dan de Joden! Zo wonderlijk kan het in de prediking gaan: een pijl die naar links wordt geschoten, treft rechts doel. De Heere Jezus maakt van toeschouwers deelnemers, net als Hij dat ooit met Zacheüs deed. De avonddienst is weer een leerdienst, dit keer naar aanleiding van zondag 13 van de catechismus. Dat Christus Gods eniggeboren Zoon is, brengt ons bij een groot geheimenis. We staren naar en

stamelen over de eeuwige gemeenschap tussen de Vader en de Zoon. Wat zijn zij één! Zo volmaakt, zo heilig, zo zuiver, zo glansrijk. Nergens in de Bijbel wordt deze omgang van de Zoon met de Vader zo rijk uitgedrukt als in het Johannesevangelie. De Zoon wil niet zonder de Vader zijn, en de Vader niet zonder de Zoon. Daarom is de Godverlatenheid aan het kruis ook het ergste wat de Zoon kon overkomen. Zij Die eeuwig één met elkaar waren, werden voor een tijd gescheiden. Opdat wij kinderen van God zouden worden.

Ook bij dat laatste staat de catechismus stil: dat gelovigen kinderen van God zijn. Mét dat we dat zeggen, voelen we hoe beladen die uitdrukking kan zijn. Wanneer is iemand kind van God? Op basis waarvan? Wat betekent in dit opzicht het verbond, de doop? Of moeten we het helemaal op de Heilige Geest en Zijn innerlijke werk richten (Rom.8:14)? Is dat iets wat je (aan)voelt of gaat de aanneming tot kinderen aan het gevoel vooraf? En waarin úit zich dat kindschap: bijbels gezien uit het kindschap zich misschien nog wel het meest in de gehoorzaamheid. Niet de gehoorzaamheid van een slaaf maar die van een kind (Rom.8:15), niet uit angst maar uit liefde.

Laten wij bidden om rijke diensten. Ook hoop ik weer een heleboel ouderen en vooral jongeren in de kerk te zien – ‘miss you!’

Ten slotte

Van br. Scherphof, mijn vrouw en mij een hartelijke groet uit de pastorie.

Uw A.J.M.